

Sygn. akt VIII Gz 158/14

POSTANOWIENIE

Bydgoszcz, dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie: Przewodniczący SSO Elżbieta Kala

Sędzia SO Wojciech Wołoszyk

Sędzia SO Wiesław Łukaszewski – sprawozdawca

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. R.

przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 30 lipca 2014 r. sygn. akt VIII GNc 7961/13

postanawia:

oddalić zażalenie,

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy uchylił zarządzenie z dnia 11 czerwca 2014 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez ten Sąd w dniu 22 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 7961/13. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd I instancji wskazał, że pozwany w pismach z dnia 16 lipca 2014 r. (sprzeciwie i wniosku o przywrócenie terminu) zakwestionował prawidłowość doręczenia odpisu nakazu zapłaty, zarzucając, iż zmieniła się siedziba spółki, a korespondencja była wysłana oraz awizowana na nieaktualny adres. Sąd ten mając na uwadze aktualny odpis z KRS pozwanej spółki ustalił, że w dacie 13 maja 2014 r. w KRS była ujawniona nowa siedziba spółki. Wówczas awizowano przesyłkę z odpisem nakazu zapłaty. W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził nieprawidłowość doręczenia zastępczego w rozumieniu art. 139 kpc i dlatego uchylił zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty, a także decyzję o nadaniu mu klauzuli wykonalności.

Pismem z dnia 1 września 2014 r. pełnomocnik powoda wniósł zażalenie na opisane postanowienie Sądu I instancji, któremu zarzucił naruszenie prawa procesowego:

- 1) art. 139 § 3 kpc poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że doręczenie w trybie przewidzianym w tym przepisie nie doszło do skutku,
- 2) art. 139 § 1 kpc w zw. z art. 132 § 2a poprzez uznanie, iż właściwym adresem do zawiadomienia adresata o awizowaniu przesyłki nie jest adres wskazany w rejestrze w momencie wysłania i awizowania przesyłki,

3) art. 168 kpc i nast. poprzez przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu, podczas, gdy pozwany nie zachowała należytej staranności jako profesjonalny podmiot działający na rynku od kilku lat, zwłaszcza, że przez prawie 2,5 roku nie potrafił zarejestrować zmian siedziby w KRS, zaniedbał powyższe,

4) naruszenie art. 14 i art. 17 ustawy o KRS w zw. z art. 139 kpc, poprzez uznanie, iż ujawniony w momencie nadania oraz dwukrotnego awizowania adres siedziby pozwanej spółki uległ zmianie, podczas gdy domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe, a powód działał w dobrej wierze i jednocześnie pozwany zaniedbał wystąpić niezwłocznie o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu, powołał się na rękojmię wiary publicznej wpisów do KRS.

Kierując się powyższym powód domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, że:

Zażalenie jest bezzasadne.

Przesyłka z nakazem zapłaty oraz odpisem pozwu i załącznikami była wysłana do pozwanej spółki na adres wskazany w pozwie: ul. (...) M. Korespondencja była awizowana pierwszy raz w dniu 25 kwietnia 2014 r., a drugi raz w dniu 5 maja 2014 r., ponieważ nie została podjęta w terminie, dlatego w dniu 13 maja 2014 r. została zwrócona (k. 112).

Z odpisu z KRS pozwanego według stanu na dzień 13 maja 2014 r. (k. 131-145) wynika, że w dniu 9 maja 2014 r. dokonano wpisu zmiany umowy spółki w zakresie m. in. zmiany siedziby. Nowy adres spółki ujawniony w rejestrze to ul. (...), (...)-(...) B..

W dniach pozostawienia awiza przez doręczyciela na adres wskazany w pozwie, zgadzał się on z tym jaki pozwany ujawniał w KRS. Jednak przed upływem okresu drugiego awiza doszło do wpisu zmiany adresu w KRS, a nowy adres pozwanego był już ujawniony w rejestrze w dniu kiedy Sąd mógł stwierdzić skuteczność doręczenia. Adres pod którym dokonywano awiza przestał być adresem pozwanego. W konsekwencji słusznie Sąd I instancji ustalił, że nie można tego doręczenia uznać za dokonane prawidłowo, skoro w dniu fikcji prawnej doręczenia, tj. w dniu, w którym upłynął termin do odbioru złożonego pisma, adres pozwanego był inny niż w dacie awiza. Pozostawienie zawiadomienia o miejscu złożenia pisma w sposób przewidziany w art. 139 § 1 kpc uzasadnia przyjęcie domniemania faktycznego, że zawiadomienie to dotarło do adresata najpóźniej z dniem ustania przyczyny, która uniemożliwiała doręczenie zwykle (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2002 r. V CZ 14/02). Sąd musi zatem badać nie tylko to czy awiza były wykonane pod prawidłowym adresem, ale także, czy w dacie stwierdzenia skuteczności doręczenia pozwany pod tym adresem miał siedzibę. Doręczenie przez awizo jest tzw. doręczeniem zastępczym, wynika z domniemania wrzuszalnego, że odbiorca korespondencji pod tym adresem faktycznie mieszka lub ma siedzibę przez cały okres awizowania, aż do stwierdzenia doręczenia zastępczego. Jest to podstawowy warunek skuteczności takiego doręczenia.

Pozwany wykazał przedkładając aktualny odpis KRS, że zmienił adres ujawniony w KRS podczas biegu okresu drugiego awiza i w konsekwencji obalił domniemanie faktyczne wynikające z informacji doręczyciela. Nie można było zatem przyjąć, że doszło do skutecznego doręczenia zastępczego przez tzw. awizo.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że zarzuty skarżącego co do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego a mianowicie przepisów art. 139 § 3 kpc i art. 132 § 2a kpc nie zasługiwały na uwzględnienie.

Słusznie skarżący wskazuje, iż w myśl art. 17 ust. 1 ustawy o KRS domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe. Dotyczy to zarówno danych wpisanych przed zarejestrowaniem zmiany siedziby pozwanego w dniu 9 maja 2013 r., jak i po tej dacie. Sąd Okręgowy uwzględnił to w swoich wywodach. Zażalenie natomiast oparte jest na wybiórczym stosowaniu tego przepisu, tylko według stanu na dzień pozostawienia awiza przez doręczyciela, a nie przez cały jego okres.

W okolicznościach faktycznych sprawy nie znajdują zastosowania przepisy art. 17 ust. 2 i art. 14 ustawy o KRS, dlatego zarzuty skarżącej w tym zakresie są nietrafne. Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu nie oparł się na nieskutecznej zmianie umowy pozwanej spółki w tym siedziby aktem notarialnym z dnia 10 lutego 2012 r. do czego bezzasadnie również nawiązuje skarżąca w zażaleniu.

Reasumując prawidłowo Sąd I instancji uchylił zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty, który nie uprawomocnił się, a w konsekwencji podlegała również uchyleniu decyzja o nadaniu nakazowi klauzuli wykonalności. Należało także dokonać ponownego doręczenia nakazu na prawidłowy adres pozwanego, co zarządził Sąd I instancji.

Błędnie w tej sytuacji skarżąca zarzuca, że Sąd Rejonowy przywrócił pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu. Takie orzeczenie Sądu nie zapadło nie było potrzeby rozpoznawać wniosku o przywrócenie terminu, skoro po prawidłowym doręczeniu nakazu na aktualny adres termin do wniesienia sprzeciwu dla pozwanego dopiero rozpoczął swój bieg.

Mając powyższe okoliczności faktyczne i prawne na uwadze Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc